

TARBAY EDE

Balassi Bálintra emlékezvén Bálint napján, in MMXII

Mit mondhatnék,
Uram,
amit mások
ugyan,
mint jó Bálint
uram.

Volt és van is
bűnöm,
mit megmutat
bűröm,
magam mégis
küldöm.

Mondva mondom,
álljál
az Úr
oltáránál,
míg áldása
rád száll.

Kérjed az kegyelmet,
mint a
tisztá
gyermek,
akit a bűn
nem lep.

Tisztasága
nyáreg,
kiben nincs rossz
szándék,
mi felnővén
ráég.

Add, Uram, mint
adtad
nékik, akik
attak
közben Érted
haltak.

Legyen utam
Hozzád,
mit nem akaszt
korklát,
lássam égi
orcád.

Mint láthatok
áldott
mezei
virágot,
mit kecske nem
rágott.

Kinek sötét
arca,
kinek fordolt
szarva,
kénes pokol-
fajta.

Legyen
nyugovásom,
földbe
leszállásom,
majd fel
támadásom.

Bocsásd most meg
azt is,
mi versemből
hallik,
mert viselek
arcpírt.

Vagyok bűnös,
mint más,
kondások közt
kondás,
múljon rólam
rontás.

Múljon
szenvedésem,
nem kicsit,
egészen,
míg adatik
élnem.

A nyugalom éhsége

Nagy az én éhségem földön, mindenségben,
 legyenek csendes nyugalomban,
 élhessek serényen, üdvös békeességben,
 legyen ettől ótalmam,
 már ne háborgasson szűzlány, érett asszony,
 készülhessek nagyon.

Mint jó gazda, mikor földjére nem tipor
 vaspántos szekérrel,
 mihelyt búza serken, hava hizlal melyben,
 örvendez az fénnel,
 ki húz érő szárat, melyekben alázat –
 nőni kedve támad.

Így tesz, azki tudja, véget ért az útja,
 készül aratásra,
 ha helyezik sírba, rendet láthat vissza,
 nem hagyta magára,
 ki lesz gyümölcs és szár őrzője, ki eljár,
 gondol az magtárra.

Védi benne kincsét, ne törjön rá ínség,
 mikor jön a fagyos tél,
 legyen kovász, kenyér, asszonykéz is, fejér,
 terhet hordó kordély,
 legyen élő élet, élő reménységet
 ne győzhessen fortély.

Vasak foga fogja azt, aki ellopja
 kulcsát a magtárnak,
 keze száradjon el kínnal, gyötrellemmel,
 mikor arra támad
 kedve, ebből süssön, legyen része börtön,
 mivel ordas állat.

Mikes Kelemen feljegyzése végső eltávozására készülődve

Ülök, és nem tudom,
mi indít
most utolsó utamra
engem,
mi lesz, mi végre,
földbe vitt
országá nincs
fejedelmem?
Te már nyugodsz a
mély ölés,
akár egy roppant
ősbölny,
de ki tetet majd el
engem?

Ki lesz, ki holtan
elsirasson,
mert fikcióm volt
nénémasszony,
kinek uramról gyakran
írtam,
ma már csak azt: nyugoszik,
sírban,
nem sírnak értem
nőszemélyek,
akiknek bőrén
véres bélyeg,
apród, akikkel jót tenni
bírtam.

Magam vagyok, egyetlen
fűszál,
ki nem mozog, szoborként
ül már,
gondja, a vége majd
mi lesz,
kopjafa lesz-e, vagy
kereszt,
amit egy rücskös
kőhalomra
rakat Mohamed,
irgalomra,
nevem tengerben
hol keresd?

Ki elszakadt a szent
hazától,
főnixmadárként
élve lángol,
feltámadásban
újra él,
magam magamban égek
csendben,
nem kínoz földi
gyötrelem sem,
magam okolva
mindenér.

TARBAY EDE (1932) író, költő. A Miskolci Nemzeti Színház, a Magyar Televízió, az Állami Bábszínház dramaturgja. 1993–2002 között az Apor Vilmos Katolikus Főiskola óraadó tanára. Legutóbbi verseskötete: *A kíváncsi királyleány* (2010).